

Дивне, бентежне передчуття поселилося в Лесиних думках одного травневого четверга. Коли вона розплющила зранку очі — як завжди, о пів на сьому, щоб не запізнитися до школи, — ось тоді вперше й відчула: щось повинно статися. І неодмінно то має бути якась несказанна приємність. Щось таке, що не забудеш, не відмахнешся. Щось таке, що вплине на життя абсолютно чарівно й неймовірно. Щось таке-е-е... Леся й сама не знала яке, та вона почала чекати, пильно оглядаючись навкруги, щоб, бува, не пропустити. І коли ненароком у справах (бо Леся ж дуже діловита і заклопотана сучасна дівчинка) забувала, передчуття вкотре нагадувало відлунням лоскоту: «Чекаєш? Не відволікайся — пропустиш», — примушувало дивакувати й часто недоречно всміхатись. Чи то вдома за вечерею, коли мама говорила про щось серйозне й важливе. Чи в школі на річному контрольному переказі з мови. І Леся ховала обличчя за зошитом, щоб ненароком ніхто з однокласників не помітив тієї усмішки. Бо то ж дивно —

усміхатись на контрольному переказі з мови. Дуже дивно. Та хіба Леся могла з тим щось зробити? Анічогісінько вона не могла, лишень чекати.

— Доню, а ти, бува, нічого не хочеш мені розповісти? — неначе між іншим ввечері спитала мама.

— Ні, ма, — притулилась до її плеча Леся й потягнулась рукою до полиці за підручником, тим, у синій обгортці, що поряд із поросям-скарбничкою.

— Дивись. Бо ти ж знаєш, що можеш звернутися до мене з будь-чим. Знаєш?

Ну хіба можна від мами що-небудь приховати, тим паче від такої, як у Лесі. Зовсім неможливо. І Леся лише усміхалась у відповідь, відводячи очі, і намагалась не думати про дивне, лоскотне передчуття. І ось саме тоді, коли їй майже вдалося, коли вона майже забула та майже не думала, з'явилися вони.

Це сталось за кілька тижнів. У п'ятницю. Коли літо розквітло за вікнами спорожнілої школи, гукало із собою на пляж. Усіх, але не Лесю. Після літнього природознавчого гуртка, коли майже всі діти залишились переписувати контрольну. А Леся не залишилася, бо написала на всі «дванадцять», адже була відмінницею. Як завжди сама, дівчинка виходила зі шкільного подвір'я, коли її очі наштовхнулися на них.

Їх було четверо. Два старші хлопці й дівчинка десь Лесиною віку. Клас сьомий, ну максимум восьмий. І ще один хлопчик років шести-семи. Вони сиділи коло пекарні «Бублик» (що аж за кілометр пахла смачною випічкою, заманюючи на перервах школярів), позалазивши на лавку з ногами. Неначе ті горобці. Такі ж сірі й такі ж... нічийні. Чомусь Леся відразу зрозуміла, що то нічийні діти. Може, тому, що вже колись зустрічала таких же нічийних, як ці. У гамірній штовханині базару чи на залізничному вокзалі, що на іншому кінці міста. Вони завжди з'являлись непомітно. Мовчазною та швидкою зграйкою прошмигували повз, не звертаючи ні на кого уваги і в той самий час бачачи, примічаючи все навкруги.

Але тут, поряд зі школою? Так дивно. У тихому спальному мікрорайоні, де майже всіх дітей Леся знала в обличчя. Бо всі живуть поряд. Ходять у магазини, що притулились поміж сірих високих будинків, гуляють теплими вечорами на майданчиках, де поставили нові гойдалки. Чи йдуть у спортивний комплекс, що за рогом, де і басейн, і каток, і секції різні.

Та ці діти були інші. Неначе з незнаного, таємного якогось світу. Менший колупав щось палкою в землі. Один зі старших хлопців, чубатий, виклацував кнопками на древньому обшарпаному телефоні

(мабуть, грав у щось). А інший, смаглявий, схожий на рома, разом із дівчиною мовчки позирав на перехожих. Вони неначе чекали на когось.

«На мене», — саянуло в голові й без того заціпенілої Лесі. І в той же момент її погляд наштовхнувся на очі дівчинки.

Скільки всього побачила Леся в тих очах! Хитрість, стриманість, допитливість і... небезпеку? І враз стало Лесі так страшно! І враз здалося, що вона, Леся, відмінниця, що посіла друге місце на обласній олімпіаді з природознавства минулого року, а цього — взяла перше, вона однаково нічого, нічогісінько не знає. Про це життя не знає. І що всі її оцінки, весь басейн, що по вівторках і суботах, всі танці, що в понеділок і середу, репетитор з англійської, який у неділю приходить, і навіть улюблений Лесин шкільний театр, де вона в «Лісовій пісні» грала, — все це враз, в одну мить здалося Лесі таким грандіозним «Нічим». І вона, Леся, — цілковитий лузер. Спитай її в цей момент що-небудь, то й слова Леся не зможе сказати.

А вона зможе — ця, кирпата. Ще й навалляє добряче, як хтось із першого разу не зрозуміє.

Усе це промайнуло в Лесиній голові в одну мить, в одну секунду, поки вона із завмиранням серця

проходила повз лавку. Леся опустила очі, намагаючись навіть не дивитися в їхній бік.

Ось крок, ще крок — і Леся порівнялася з лавкою. «Зараз зачеплять, зараз зачеплять», — вертілося в голові. Хоча... Якщо подумати, чому зачеплять? І чому саме її? Ще один крок — і Леся з полегшенням пройшла повз четвірку. «Все!» — встигла подумати вона, коли почувся дівчачий голос.

— Ей, лиско! — покликали з-за спини. Дзвінко, весело й упевнено.

Чомусь навіть сумніву не було, що зверталися саме до неї, Лесі, а не до когось іншого. І чомусь навіть сумніву не було, що спиняться вона, Леся, не буде. Нізащо. Не про погоду ж вони хочуть порозмовляти, це зрозуміло. Е, ні! Треба йти. Від пекарні, від четвірки цієї. Подалі йти й стримуватись, щоб не чкурнути чимдуж навтьоки.

— Що ж ти, лиско! Ей! — зі сміхом гукали Лесі в спину, і та мало не плакала від визнання власної слабкості.

«Ну чого, чого причепилися? Я ж просто йду собі. Тільки б не рушили слідом. Тільки б не наздогнали», — думала перелякана Леся. І додому ж недалеко зовсім. Зараз наліво й пройти ряд розмальованих графіті гаражів. А там завжди пусто й немає нікого,

і... Лесі здалося, що в неї починається паніка. Тихесенько, крадькома дівчинка озирнулась. Вони все так само сиділи на лавці. Четверо дітей, схожих на сірих вуличних горобців. Сиділи й дивились їй, Лесі, вслід. Не в силах більше боротись із собою, Леся пришвидшила кроки, не спускаючи очей із зеленуватих стін рідної багатоповерхівки, що виднілась із-за рогу так близенько, тільки гаражі пройти.

Вихідні промайнули в остраху. Щоб не виходити на вулицю, Леся навіть прикинулась, що в неї болить живіт, аби пропустити суботнє заняття в басейні. Мама хвилювалась. Тривожно хмурила брови, зазираючи до дитячої.

— Дитино, ну чому в мене таке відчуття, що з тобою щось відбувається? — сіла вона на ліжко поряд із «хворою» Лесею.

— Може, тому що я ніколи не пропускаю занять? — згорала від сорому Леся. — Не хвилюйся, ма, я востаннє. Чесно.

— Казала ж я вчора: не наїдайся тих черешень! Не послухалась...

— Не послухалась, — кивнула дівчинка. — Через них басейн і пропускаю.

— І найдивніше, що кажеш це із задоволенням. А моя Леся так любить ту воду, що краще вечерю пропустить, ніж басейн. Може, ти не моя Леся? — жартувала мама, зачиняючи за собою двері. — Відпочивай.

І Леся відпочивала. Усю суботу відпочивала. І майже всю неділю. Ото тільки заняття з англійської пропустила. Лише ввечері, піддавшись на мамине умовляння, таки згодилась поїхати з нею в кафе поласувати фісташковим морозивом з капучино. І вночі, коли вимкнули світло й вона лежала у своєму ліжку вдоволена, зі смаком фісташок на язиці й майже засинала, їй почало здаватися, що та п'ятнична зустріч така незначна і дрібна. Ну мало кого ти зустрічаєш у житті. Чого переживати? Кінець кінцем, хто сказав, що та дівчина мала на думці щось лихе? Чому таке упередження? Тільки тому, що то вуличні діти? Як негарно, Лесю. Як негарно...

— Як негарно, лиско. Як негарно... До тебе ж люди звертаються. А від тебе такий ігнор. Удруге вже. Не подобаюсь тобі, га?

Сині очі дівчини аж іскрилися від задоволення.

— Чого ви до мене причепились? — беззахисно оглядалась Леся, втискаючись спиною в стіну чи-

йогось гаража. Та кого вона сподівалась побачити? Обідня година. Біля гаражів немає нікого. Лише вона і троє нападників. Підстерегли, вислідили, підловили.

— Ніхто до тебе не чіплявся. Скажеш таке, — знизила плечима дівчина.

— Та що я вам зробила?! — мало не плакала Леся.

— От ще чого не вистачало, — хмикнула та, покосившись на смаглявого хлопця. Той посміхнувся у відповідь. — Просто неввічливо так. Тебе кликали. У п'ятницю. А ти — так демонстративно спиною. Ой, негарно. Пам'ятаєш?

— Пам'ятаю, — шморгнула носом Леся.

— Отож. Чого ж не зупинилась? Гидуєш нашою компанією? Обідно, знаєш, обідно, — виспівувала вдоволена собою дівчина.

— Відпустіть мене, — тільки й могла сказати Леся, розуміючи, що, звичайно, ніхто її відпускати не збирається. Не для того її зачепили, підстерегли сьогодні. Не для того, щоб відпускати. Чекали. Засідку влаштували, щоб не примітила раніше й не втекла...

— Ну ти цікава така, лиско. Хто ж тебе тримає? Я? Чи, може, хлопці? Зараз поговоримо — і йди собі, куди йшла.